

„A testvéri szeretet maradjon megközöttetek”

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 12:13; Galata 2:20; Efezus 5:3-5; Zsidók 2:9; 4:16; 13; 1Péter 5:1-4

„A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek” (Zsid 13:1, RÚF).

A zsidókhöz írt levél 13. fejezete elénk tárja az apostol záró intelmét: „A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek” (Zsid 13:1). Az egész levélben többször megerősítette, hogy a Király-Főpap testvéreiként Jézus házanépéhez tartozunk. Pál nem csupán egyének csoportjaként gondol a hallgatóira, akik a Krisztussal való külön kapcsolatuk által munkálják az üdvösségüket, hanem mint akik közösen, családként üdvözülnek. Jézusnak az értünk végzett munkáját úgy jellemezte Pál, hogy ez a „testvéri szeretet”: „nem szégyelli őket testvéreinek nevezni” (Zsid 2:11, HUNB). A hívőknek tehát azt kell tenniük egymásért, amit Krisztus tett mindannyiunkért.

A levélben mindvégig részét képezi a testvéri szeretetnek egymás megintése is, hogy senki se távolodjon el Isten kegyelmétől (Zsid 3:13; 10:24-25; 12:15-17). A 13. fejezet szerint ez több elemből áll: így a vendégszeretet (Zsid 13:2), a foglyok és a szenvedők meglátogatása (Zsid 13:3), a házasság tiszteletben tartása (Zsid 13:4), a kapzsiságtól való tartózkodás (Zsid 13:5-6), megemlékezés az egyház vezetőiről és a nekik való engedelmesség (Zsid 13:7-17), illetve az, hogy imádkozzanak a levél írójáért (Zsid 13:18-19).

GONDOSKODÁS ISTEN NÉPÉRŐL

Olvassuk el Róm 12:13, 1Tim 3:2, Tit 1:8, Zsid 13:1-2 és 1Pt 4:9 verseit! Milyen szerepe volt a vendégszeretetnek a korai egyházban?

A kereszténység „vándor mozgalom” volt, a hívők gyakran szorultak rá keresztények és nem-keresztények vendégszeretetére. Az „*el ne felejtkezsetek*” utasítás nem egyszerűen a másiktól való megfélelkezésre, inkább a szándékos elhanyagolásra utal.

Pál itt nem csak a többi hívő iránt tanúsított vendégszeretetre gondol. Emlékezteti az olvasóit, hogy volt, akik befogadtak idegeneket, miközben nem is tudták, hogy angyalokat láttak vendégül (Zsid 13:2). Valószínűleg arra gondolt, amikor három férfi látogatta meg Abrahámot és Sárát (1Móz 18:2-15). A vendégszeretet azt jelenti, hogy megosztjuk javainkat másokkal vagy akár velük együtt szenvedünk, amint Jézus is tette értünk (Zsid 2:10-18).

A foglyok iránti testvéri szeretet nem csupán azt jelenti, hogy a hívők imáikban megemlékeztek a börtönben levőkről, hanem anyagi és érzelmi segítséget is nyújtottak nekik. De fennállt a lehetősége annak, hogy szándékosan elfeledkezzenek róluk. Akik viszont anyagi és érzelmi segítséget biztosítottak azoknak, akiket a társadalom elítélt, azonosították magukat a foglyokkal. Bizonyos értelemben a „társaik” lettek, ők is kitették magukat a közösség bántalmazásának (Zsid 10:32-34).

Pál különböző képekkel és szófordulatokkal bátorítja az olvasókat a foglyok meglátogatására. Először is felidézi, hogyan támogatták bebörtönzött testvéreiket a múltban: a „*társaikká*” lettek azoknak, akiket „*gyalázásokkal és gyötrésekkel nyilvánosan megszegyenítettek*” (Zsid 10:33, RÚF). Másodszor, a „bántalmazás” kifejezés Mózes példájára utal, aki „*inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét*” (Zsid 11:25, HUNB). Végül Pál kifejti, hogy milyen az ideális testvéri szeretet. Emlékezteti az olvasóit, hogy „*magatok is testben vagytok*” (Zsid 13:3). Mind emberek vagyunk, úgy kell tehát másokkal bánni, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak hasonló helyzetben, azaz a börtönben. Tehát támogassák a foglyokat anyagi javakkal, illetve érzelmileg is, így mutassák ki, hogy nem hagyták magukra őket.

Mit tehetünk még azokért, akik börtönben vannak, legyenek akár gyülekezeti tagok, akár nem?

KAPZSISÁG ÉS PARÁZNASÁG

Olvassuk el Lk 16:10-18, 1Kor 5:1, Ef 5:3-5, Kol 3:5 és Zsid 13:4-5 verseit! Milyen két rossz dolgot említenek meg ezek a szakaszok?

Pál azért inti az olvasóit a paráznaság és a kapzsiság ellen, mert ezek komoly veszélyt jelentenek a testvéri szeretetre. Az Újszövetség írói és az ókori erkölcsi gondolkodók ezt a két bűnt kapcsolatba is hozták egymással.

Az apostoli üzenet, ami a házasság tiszteletben tartására vonatkozik, mindattól tartózkodásra szólított, ami a házasságot gyengítené. Ide tartozik a házassági fogadalom megszegése és az alapos ok nélküli válás (vö. Mt 19:9). A hitvesi ágy tisztaságának őrzése arra utal, hogy nem szabad a házasságot megrontani azon kívüli szexuális kapcsolattal. A „parázna” kifejezés az Újszövetségben a nemis erkölcstelenség minden formájára vonatkozik (1Kor 5:9-11; 6:9-10; Ef 5:5; 1Tim 1:9-10; Jel 21:8; 22:15). A görög-római társadalmat laza erkölcsök jellemezték. Gyakori volt a kettős mérce, a férfiaknak elnézték, hogy viszonyt folytassanak, amennyiben azt diszkrétan tették. Pál azonban figyelmeztet, hogy Isten megítéli a házasságtörőket. A hívők nem hagyhatják, hogy a társadalmi szokások határozzák meg a saját erkölcsi mércejüket.

A „*pérez szerelme*” a görög-római világ bűneinek egyik fő kategóriája volt. Pál egy másik levelében le is írta, hogy minden gonoszság gyökere a „*pérez szerelme*” (1Tim 6:10).

Az apostol több levelében is figyelmezteti az olvasóit, hogy óvakodjanak ettől. Először is, az embernek meg kell elégednie azzal, amije van (lásd még 2Kor 9:8; Fil 4:11-12). Továbbá a keresztényeknek hinniük kell Isten ígéretében, hogy „*Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled*” (Zsid 13:5). A nép többször kapott ilyen ígéretet, ami ma ránk is vonatkozik (1Móz 28:15; 5Móz 31:6, 8; Józs 1:5; 1Krón 28:20). A hívők tehát Zsolt 118:6 szavaival feleljenek Isten ígéretére: „*Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?*” Kifejezetten fontos ez az utalás a 118. zsoltárra, mert a zsoltáros itt az Istenbe vetett bizalmát fejezi ki, még ha szenved is a hitetlenek miatt.

Hogyan aknázza alá a mai társadalom az erkölcsi tisztaságot és hogyan táplálja a pénz szeretetét? A gyakorlatban hogyan védekezhetünk e két bűn ellen?

EMLÉKEZNI A VEZETŐKRE

Olvassuk el Zsid 13:7-17 szakaszát! Milyen legyen a kapcsolatunk a vezetőinkkel?

Zsid 13:7-17 része int, hogy tiszteljük a gyülekezet vezetőit és engedelmeskedjünk nekik. Azzal kezd, hogy levele olvasói „emlékezzenek meg” azokról a vezetőkről, akik korábban Isten Igéjét mondták nekik. Végül felszólítja őket, hogy „engedelmeskedjenek” a mostani vezetőknek (Zsid 13:17). A múltbeli vezetők azok lehettek, akik először hirdették nekik az Igét és megalapították a gyülekezetet. Az „*Emlékezzetek*” felszólítás nem csupán a régi idők felidézésének elméleti tevékenységét jelenti és nem is látványos hódolatot. Pál szerint azzal kell a hívőknek emlékezniük, hogy gondolnak a magaviseletük következményeire, illetve követniük kell a vezetők hitének példáját.

Az apostol szemében az emlékezés és a dicséret legmagasabb szintje a jó példa követése. A gyülekezet alapítóit Pál tehát a hithősökhöz sorolja, a hívőknek rájuk is kell gondolniuk. A listában szerepelnek *A zsidókhoz írt levél* 11. fejezetének hithősei, illetve Jézus, aki a 12. fejezet szerint a hit legfőbb példája. Pál azt is megjegyzi, hogy Krisztus „*tegnap és ma és örökké ugyanaz*” (Zsid 13:8). Szöges ellentétben áll a hamis tanítókkal, akik idővel pozíciót váltanak, „különböző” és „idegen” tudományokat tanítanak (Zsid 13:9).

Zsid 13:7 versében a vezetőkről való megemlékezés gondolatát a szakasz végén megismétli, csak sokkal határozottabban. Azért szólítja fel a hívőket a vezetők iránti engedelmességre, mert ők vigyáznak a lelkükre, mint a lelkészek, akik ügyelnek a nyájuk, a gyülekezet lelki jólétére. Számot kell majd adniuk Istennek a rájuk bízottak lelki állapotáról (lásd még 1Kor 3:10-15; 1Pt 5:1-4). Ez a gondolat bizonyosan vonatkozik minden gyülekezeti vezetőre, ahogy a mai egyház minden szintjére is.

A szövegkörnyezet arra enged következtetni, hogy a vezetők valójában segédpásztorok, akik „*a juhoknak nagy*” Pásztor (Zsid 13:20), Jézus irányítása alatt szolgálnak. Az ő gondoskodásuknak, hűségüknek, illetve a tagok engedelmességének és bizalmának kölcsönhatása örömet ad. Ez azt is jelentheti, hogy ha a vezetők „örömmel” tudják szolgálni a gyülekezetet, boldogan és nem szomorúan adnak majd jelentést Istennek a gyülekezetről.

Mit tehetünk a vezetők és a tagok közötti kapcsolat erősítéséért, javításáért a gyülekezetünkben és a világegyházban?

ÓVAKODJUNK A KÜLÖNFÉLE ÉS FURCSA TANÍTÁSOKTÓL!

Vessük össze Zsid 2:9, 4:16, 6:19-20 és 13:9 verseit! Hol kaphatunk kegyelmet? Hogyan erősíthető meg a szívünk?

Zsid 13:9 verse érinti a tévtanítások és az étel közti kapcsolatot, ami valószínűleg nem a tiszta és tisztátalan ételek közötti különbségre utal.

Miért nem? Először is, Pál nem igazán foglalkozik ebben a levélben a tiszta és a tisztátalan ételek megkülönböztetésével. *Az apostolok cselekedetei* 15. fejezetéből tudjuk, hogy a korai keresztény egyház megerősítette: a hívők hit által üdvözülnek (ApCsel 15:7-11) és továbbra is be kell tartaniuk bizonyos étkezési szabályokat (ApCsel 15:19-20). A tiszta és tisztátalan ételek megkülönböztetése és más bibliai rendelkezések nem ellentétesek a kegyellel. Sőt, a levél írója azzal érvel, hogy az új szövetség a szívünkbe helyezte a törvényt (Zsid 8:10-12). Egyértelművé teszi ugyanakkor, hogy az áldatáldozatokat és a léviták szentélyben végzett papi közbenjárását felülírta Jézus felsőbbrendű áldozata, illetve papi közbenjárása (Zsid 8:4-5; 10:1-18). Másodsor, a szöveggörnyezet arra enged következtetni, hogy Pál nem az egyes ételektől való tartózkodás miatt bírálja a hallgatóságát, hanem azért, mert azt remélték: bizonyos ételek fogyasztása által valahogyan kegyelmet kapnak (Zsid 13:9). Valószínűleg a zsidó szertartásokban vagy a templomban végzett áldatáldozatok után tartott ünnepségeken, kultikus étkezéseken való részvételtől óvta őket, amitől lelki áldásokat, kegyelmet vártak. Viszont nem az ilyen ételek által részesültek kegyelemben, mert azt kizárólag Jézus Krisztus áldozata és papi közbenjárása révén nyerheti el az ember. Hívőként „*Van oltárunk*” (Zsid 13:10), Krisztus keresztje az, amiről ehetünk (Jn 6:47-58). *A zsidókhöz írt levél* szerint a „*kegyelem*” Isten trónjáról ered (Zsid 4:16). Ez a kegyelem, amit Krisztus közbenjárásának köszönhetően kaphatunk a „*biztos és erős*” horgony, ami Isten trónjához van láncolva (Zsid 6:19-20, RÚF; vö. 4:16). Ezt a kegyelmet kapjuk meg Krisztus áldozata miatt, ami állhatatossá és biztossá teszi a szívünket. Amikor a szívünk így meg erősödik, nem vezethetnek félre új tanítások (Zsid 13:9) és nem is sodródunk el Istentől (Zsid 2:1).

Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy Krisztus áldozata teljes! Miért ellentétes tehát az evangéliummal és a Jézus általi kegyellel minden, amit mi próbálunk „hozzátenni” ehhez?

MENJÜNK KI JÉZUSHOZ A TÁBORON KÍVÜLRE!

Vessük össze Mt 10:38, Mk 8:34, Lk 14:27, Gal 2:20 és Zsid 13:10-14 verseit! Mit jelent az, hogy menjünk ki Jézushoz a táboron kívülre?

Az egész táborban a kapun kívüli rész volt a legtisztátalanabb. Az áldozati állatok tetemeit ott égették el (3Móz 4:12). A leprásokat is kizárták a táborból (3Móz 13:46), az istenkáromlókat és a bűnözőket szintén ott végezték ki (3Móz 24:10-16, 23; 1Kir 21:13; ApCsel 7:58). Ezek a szabályok azon alapultak, hogy Isten a táborban volt jelen. Ami tisztátalan volt, azt ki kellett onnan vetni, mert az Úr nem akart semmi tisztátalant vagy „*rútságot*” látni abban (4Móz 5:3; 5Móz 23:14). Jézus Jeruzsálemen kívül szenvedett a kereszten (Jn 19:17-20). Ez még inkább kiemeli, hogy milyen szégyen volt rajta (Zsid 12:2). Hivatalosan elítélték istenkáromlóként, Izrael emiatt elutasította Őt. A falakon kívül végezték ki (Mk 14:63-64; lásd 3Móz 24:11, 16). Úgy vetették ki a táboron kívülre, mintha „*gyalázatos*”, „*tisztátalan*”, „*rút*” lett volna (Zsid 12:2). Pál viszont arra bátorítja a hívőket, hogy kövessék Jézust a kapukon kívülre, és viseljék el a gyalázatot, amit Ő elszenvedett (Zsid 12:2; lásd 13:13). Mózes is ezt az utat járta, Egyiptom kincsei helyett vállalta „*Krisztus gyalázatát*” (Zsid 11:26). Különös módon *A zsidókhhoz írt levél* arra utal, hogy Isten most a táboron kívül van. Ha követjük Jézust a táboron kívülre, ez nemcsak azt jelenti, hogy hordozzuk az „*ő gyalázatát*” vagy szégyenét, hanem „*hozá*” megyünk (Zsid 13:13), ahogy azok az izraeliták is kimentek a táborból a pusztába, akik az Urat keresték, amikor az aranyborjú története után Mózes elvitte Isten sátrát a táborból (2Móz 33:7). Ez a történet arra enged következtetni, hogy amikor a nem hívők elutasítják Jézust, vele együtt Istent is elutasítják, ahogy azt Izrael tette az aranyborjú esetével (2Mózes 32-33. fejezetei). Tehát a szenvedés és a szégyen útja egyben az Úr felé vezető út is. Pál hívja az olvasóit, hogy kövessék Jézust, a hitük szerzőjét és beteljesítőjét (Zsid 12:2, RÚF). Ezzel tulajdonképpen arra utal, hogy úgy vegyék akkori szenvedésüket, mint egy pillanatnyi fegyelmezést, ami „*az igazság békességes gyümölcset hozza*” (Zsid 12:11, HUNB). Megromlott várost vagy táborot hagynak maguk mögött azért az eljövendő városért, amit Isten épít (Zsid 11:10, 16; 13:14).

Mit jelent a számunkra „a táboron kívülre” követni Jézust? Melyek a Jézusba vetett hittel jellemezhető életnek azok a részei, amelyek „gyalázatot” vagy „szégyent” hozhatnak ránk a környezetünkben élők előtt?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A Szentlélek kiárasztása után... örültek a szentekkel való közösség szépségének. Tapintatosak, figyelmesek, önmegtágadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. Naponkénti kapcsolataikban azt a szeretetet nyilvánították ki, amelyet Krisztus rájuk hagyott. Ezt a szeretetet igyekeztek önzetlen szavakkal és cselekedetek által mások szívében is felkelteni...

De fokozatosan változás történt. A hívők kezdték egymás hibáit keresni. Közben mások hibáira néztek, helyet adva a szeretetlen bírálgatásnak, szem elől tévesztették a Megváltót és szeretetét. Szigorúbbá váltak a külső szertartásokat illetően és nagyobb súlyt helyeztek az elméletre, mint a hit gyakorlására. Buzgalmukban másokat ítélték, eközben nem vették észre saját hibáikat. Így vesztették el a Krisztus parancsolta testvéri szeretetet, de a legszomorúbb az volt, hogy vesztésükről nem is tudtak. Nem vették észre, hogy eltűnt életükből a boldogság és az öröm, és hogy – miután elzárták szívüket Isten szeretetétől – hamarosan sötétségben jártak.

János, tudomásul véve, hogy a testvéri szeretet eltűnt az egyházból, e szeretet állandó gyakorlására serkentette a hívőket. Levelei e gondolattal vannak tele. Így ír: *»Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem, hogy ő szeretett minket és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást « (1Jn 4:7-11)*” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 360-361. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A keresztényi életet sokan Jézus és a hívő közti személyes, egyéni jellegű kapcsolatnak tarják. Ez ugyanakkor csupán egy része a keresztényi életnek. Miért olyan fontos arra is emlékeznünk, hogy Isten testületként vezet bennünket? Milyen felelősségeink vannak a közösségben? Mire számíthatunk a közösségtől?
- 2) Melyek az erős testvéri szeretet legjobb mutatói a gyülekezetben? Állítsunk össze egy listát erről a szombatiskolai csoportban!
- 3) Milyen az őszinte testvéri szeretet? Milyen jellemzői, okai és következményei vannak? Hogyan különböztethető meg a *hamis* testvéri szeretettől?

KÖZBENJÁRÁS A MENNYEI SZENTÉLYBEN

„Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, seğıthet azokon, akik megkísértetnek” (Zsid 2:17-18).

„A földi szentélyszolgálat, amint láttuk, a mennyei szolgálatot illusztrálja. Amikor az engesztelési napon a főpap belépett a szentek szentjébe, a szolgálat az első helyiségben megszűnt. Isten ezt parancsolta: »Senki ne legyen a gyülekezet sátorában, amikor (a főpap) bemegy a szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig« (3Móz 16:16). Amikor Krisztus belépett a szentek szentjébe, hogy elvégezze az engesztelés befejező munkáját, az Ő szolgálata is megszűnt az első helyiségben és megkezdődött a másodikban. A jelképes szolgálatban a főpap az engesztelési napon elhagyta a szentélyt és Isten elé lépett, hogy bemutassa a bűnért való áldozat vérét minden izraelitáért, aki őszintén megbánta bűneit. Krisztus is közbenjárói munkájának csak egyik részét fejezte be, hogy elkezdje munkájának másik szakaszát, de most is véreére hivatkozik az Atya előtt a bűnösök érdekében.

Az adventhívők ezt 1844-ben még nem értették. Az idő elmúlt, amikorra a Megváltót várták, de ők továbbra is hitték, hogy nemsokára eljön. Azt vallották, hogy fontos fordulóponthoz érkeztek, és Krisztus nem jár többé közben Isten előtt az emberért. A Bibliából úgy értették, hogy a kegyelemidő nem sokkal Krisztus tényleges eljövetele előtt lejár. Ezt a következtetést azokból az igékből vonták le, amelyek szerint egyszer majd kereső emberek a kegyelem ajtajánál zörgetnek és sírnak, de az ajtó nem nyílik meg...

Amikor azonban a szentély kérdését megvizsgálták, kinyílt a szemük. Látták, hogy az 1844-es év, azaz a 2300 év vége valóban fontos fordulópontot jelez. De míg igaz volt az, hogy a reménység és kegyelem ajtaja, amelyen át az emberek tizennyolc évszázad során Istenhez járulhattak, bezárult, megnyílt egy másik ajtó, és Isten bűnbocsánatot kínált minden embernek Krisztus közbenjárása által. Jézus szolgálatának egyik része lezárult, hogy felváltta egy másik. A mennyei templomnak, ahol Krisztus szolgált a bűnösért, most is volt »nyitott ajtaja«.

Most látták meg, mit értett Krisztus azon, amikor így szólította meg az egyházat: »Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat)« (Jel 3:7-8)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 369-370. o.).